

лови куршум и др. Срещу неговата дружина е изпращана не една потеря, воден е неведнъж бой, но въпреки това Злати живее и всява страх и ужас сред потисниците.

Прочу се Златю войвода —
де види турци — коли ги,
де види хазна — взема я!

Турците не смеят да се приближат до Злати войвода и решават с хитрост да се справят с него. Те знаели, че кръстникът по християнски обичай се зачита повече от баща, затова принудили неговия кръстник да тръгне с потерята и да придума Злати войвода да се предаде. Предател издава местонахождението на войводата и потерята го обгражда. Това става през 1810 г. на малката горичка южно от Старо село, която днес носи името Кокарчево дере (по шосето Сливен — Нова Загора).

Според народната песен Злати войвода оставя дружината си недалеч от това място, а сам застава на пусия на пътя, откъдето трябвало да мине налбатларския ходжа (от с. Ковачите). Именно тук потерята го обгражда. Кръстникът му няколко пъти го придумва да се предаде, но на него дори през ум не му минава подобно нещо. Злати войвода решил да продаде колкото може по-скъпо кожата си. Срещу него имало 500 турци. Започнал се лют и неравен бой.

Остана Златю самичък —
брани се Златю юнашки
ог пладне до икиндия,
дванайсет мъртви обори,
тринайсет рани отвори.

Потерята се уплашва и е била готова да се оттегли, но разбира, че на Злати се свършват фишеците и продължава стрелбата. Наистина на Злати му останал само барут

Златю си бръкна в чантата,
извади барут из нея
и си пушката напълни,
ала е искра паднала